

Arrest

nr. 285 139 van 21 februari 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. RECTOR
J. P. Minckelersstraat 164
3000 LEUVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 december 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 februari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat L. RECTOR en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en België te zijn binnengekomen op 16 december 2019, dient op 17 december 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 8 oktober 2020 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker gehoord wordt op 10 augustus 2021.

1.3. Op 3 maart 2022 neemt de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire

beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die aangetekend wordt verstuurd op 4 maart 2022 en luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, A., M.K., bent een Afghaans burger van Pashtou origine en een soennitische moslim van geloofsovertuiging. U bent afkomstig van het dorp Hazare Chahr, behorend tot het district Pul-i-Khumri gelegen in de provincie Baghlan. U woonde samen met uw ouders en uw twee broers en een zus. Uw vader was in de regio gekend als schapenfokker, en u trok als herder met uw kudde van schapen naar plaatsen om ze te laten grazen en u maakte de schapen klaar om ze in de toekomst te kunnen verkopen.

De Taliban eiste in uw regio een soort van belasting van de mensen. U moest ongeveer om de twee tot drie weken een dier aan de Taliban geven. Toen u dit vermeldde aan uw vader, zei hij dat jullie er niks tegen konden doen. Eerst kwam de Taliban naar de berg van Chorchorak en ze namen twee schapen mee. Nadien verplaatste u uw schapen naar een plaats om te grazen in Karasai. Ook naar deze plaats kwam de Taliban en ze namen opnieuw een schaap mee. Nadien liet u de schapen niet meer buiten grazen en hield u ze binnen in de ruimte aan uw huis. Twee à drie weken later kwam de Taliban naar jullie huis en ze namen opnieuw een van jullie schapen mee. Opnieuw gaf uw vader aan dat de Taliban machtig is en dat hij er niks aan kan doen.

U ging naar de controlepost van Al Bakhsi en vroeg daar om met iemand te spreken over uw problemen. Uiteindelijk werd u doorverwezen naar commandant Fayaz en u vertelde over uw problemen. De commandant gaf u zijn telefoonnummer. Indien de Taliban nogmaals een schaap zou opeisen, zou u hem moeten bellen. U dacht dat het Afghaanse leger, dat meer leden telde dan de Taliban in de regio, de Talibs dan zou kunnen uitschakelen.

U liet uw schapen terug grazen aan de voet van de berg van Chorchorak. Twee à drie weken later zag u de Taliban aankomen toen u de schapen liet grazen. U belde naar commandant Fayaz, nog voor de leden van de Taliban bij u waren, en u lichtte hem hierover in. De Taliban eiste opnieuw een schaap op en gingen weg. Toen ze wegliepen, kwamen opeens twee legervoertuigen aangereden. De soldaten openden het vuur op de leden van de Taliban, maar deze laatste konden ontkomen.

U keerde terug naar huis en vertelde over het incident aan uw vader. Hij zei: "Wat heb je nu gedaan? De Taliban gaat je niet alleen laten". Hij zei dat u moest vertrekken naar het huis van een vriend van hem in Pul-e-Khumri. Diezelfde avond kwam de Taliban langs aan uw huis. Ze sloegen uw vader, en de Taliban zei dat ze u wouden nemen en dat ze u niet alleen gingen laten. Ze zeiden dat u de overheid geïnformeerd had en dat ze daardoor werden aangevallen die dag. Door de hulp van de dorpsoudere en de dorpingen heeft de Taliban hem uiteindelijk vrijgelaten. Toen uw vader u dit vertelde, werd uw vertrek uit Afghanistan geregeld. De volgende ochtend vertrok u uit het huis van de vriend van uw vader.

U verliet Afghanistan ongeveer zeven en een halve maand voor uw aankomst in België, en reisde doorheen Iran, Turkije, Griekenland, Servië en Italië, om uiteindelijk in België aan te komen op 16 december 2019. Op 17 december 2019 ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen. U verklaarde minderjarig te zijn. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de Taliban.

Ter staving van uw verzoek bezorgde u het CGVS op 7 januari 2022 een kopie van uw taskara.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal (CGVS) evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende gegevens of

elementen heeft aangebracht op basis waarvan kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Er moet vooraleerst op gewezen worden dat u niet de waarheid heeft verteld wat betreft uw leeftijd. U gaf tijdens uw inschrijving bij de Dienst Vreemdelingenzaken (op 17 december 2019) immers aan geboren te zijn op 31 december 2002, en verklaarde uzelf dus 17 jaar oud (CGVS, p.5). Er werd echter vastgesteld op basis van een medisch onderzoek, uitgevoerd op 7 januari 2020, dat uw minimumleeftijd hoger ligt dan u beweerde. Uit dit onderzoek bleek immers dat u op dat moment reeds een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, namelijk 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. Het heeft er bijgevolg alle schijn van dat u de Belgische asielinstanties doelbewust probeert te misleiden door u gevoelig jonger voor te doen dan u in werkelijkheid bent. Dergelijke houding, waarbij u bovendien halsstarrig vasthoudt aan uw beweerde minderjarigheid, ondergraaft uw algemene geloofwaardigheid danig.

Bovendien hebt u geen idee wanneer u uit Afghanistan vertrokken bent. Gevraagd in welk seizoen u Afghanistan verliet, antwoordt u "Wel, het was moeilijk om te herinneren, we gingen door moeilijke tijden, het was moeilijk om aan de seizoenen te herinneren" (CGVS, p.3). Ook gevraagd in welke maand u het land verliet, antwoordt u "Nee, ik herinner me de maand niet" (CGVS, p.3). Verwacht mag worden dat u dergelijke feiten, namelijk de periode van uw problemen en het tijdstip van vertrek in de tijd kan situeren, zeker daar u tot het laatste moment als herder actief was in de bergen, een stiel die grotendeels seizoensgebonden is (CGVS, p.6-7). U zou beter dan wie dan ook moeten kunnen zeggen in welk seizoen u uit Afghanistan bent weggegaan.

Verder dient te worden opgemerkt dat u uw beweerde problemen met de Taliban niet aannemelijk heeft gemaakt. Zo verwondert de geschetste gang van zaken: Het is niet aannemelijk dat het leger op het eenvoudige verzoek van een burger zou ingaan en de Taliban op diens vraag zou aanvallen, of dat een legercommandant zou zeggen "Bel maar als er iets is" (CGVS, p.11). Dergelijke verklaringen komen niet geloofwaardig over. U verklaart dat het leger alleen zo optreedt voor problemen van een dorpeling als het iets meer serieus is (CGVS, p.11), en dat het niet zo vaak gebeurt (CGVS, p.11). Echter maakt u geen melding van zwaarwichtige feiten. Het betalen van ushr aan de Taliban is een algemeen, wijdverbreid fenomeen dat bekend is bij de autoriteiten. Zo verklaart u zelf dat iedereen die kon, moest bijdragen (CGVS, p.8 en 10). U verklaart dat de Taliban dit aankondigde in de grote moskee (CGVS, p.8). Het is dan ook opmerkelijk dat de commandant net voor u in de bres zou springen. Dergelijke verklaringen doen onvermijdelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Verder kan niet worden ingezien waarom de Taliban u zou beschuldigen of waarom zij u verantwoordelijk zou houden voor het melden van hun aanwezigheid in de bergen. U verklaart immers dat het leger daar hoe dan ook patrouilleerde en u geeft zelfs aan dat "een dag niet zou voorbijgaan zonder gevechten" (CGVS, p.11). Het kon dan ook toeval zijn dat daar op dat ogenblik twee legervoertuigen passeerden. Verder is het opmerkelijk dat de Taliban kon ontsnappen. U verklaart dat de mensen van het leger nog het vuur openden, maar dat de Taliban kon wegvlugten en opeens weg was (CGVS, p.9 en 11). Dit is een toch wel merkwaardige gang van zaken. U verklaarde namelijk dat gemotoriseerde militairen de aanval inzetten tegen enkele leden van de Taliban die te voet waren (CGVS, p.9 en 11). Verwacht mag worden dat zo'n aanval, waarbij de militairen het vuur openden, slachtoffers zou maken, zeker als die aanval onverwachts komt voor de Taliban. U blijft bovendien bijzonder onduidelijk over de gevolgen van dit gevecht. Gevraagd of er gewonden of zelfs doden waren bij het conflict, antwoordt u "Ik weet daar niet over, ze moeten erover weten, de Taliban dan. Misschien was er iemand die gewond raakte in het vuurgevecht. Ze hadden misschien een gewonde met hen genomen. Ik denk dat er iemand gewond raakte, dat is waarom ik in de problemen geraakte met hen" (CGVS, p.12). U "denkt" dat er iemand gewond raakte, bij Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u nog dat er iemand het leven zou hebben gelaten bij dit incident (Dienst Vreemdelingenzaken dd. 30 september 2020, vraag 5). Daarna zegt u dan weer dat de Taliban dit tegen uw vader zei, omdat het door uw schuld was dat ze een van hun jongeren "verloren" hadden (CGVS, p.12). Het is opmerkelijk dat u zich hierover niet blijkt te hebben geïnformeerd en dusdanig vage verklaringen aflegt, temeer net deze clash in de bergen aanleiding zou hebben gegeven tot uw problemen. U verklaart bovendien alles te hebben zien gebeuren (CGVS, p.9 en 12). Dergelijke verklaringen doen andermaal afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas en ondermijnen uw beweerde vrees voor vervolging vanwege de Taliban.

Ook het vervolg van de feiten is weinig overtuigend. Dient opgemerkt te worden dat de problemen zijn begonnen toen de Taliban iedereen opriep om ushr te geven, in de vorm van geld of goederen (CGVS, p.8-9). Het is dan toch wel merkwaardig dat u niet zou weten of uw vader nu nog ushr moet betalen aan

de Taliban (CGVS, p.13). U geeft zelfs aan dat u er niet naar hebt gevraagd, of uw vader nog betaald heeft of niet (CGVS, p.13). Dat u zich geenszins zou hebben geïnformeerd over dergelijke zaken, doet vragen rijzen bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Bovendien is het ook onduidelijk hoeveel schapen uw vader nog zou bezitten. U verklaart hierover louter: "hij moest veel verkopen om te betalen voor mijn reis. Hij heeft er niet veel meer" (CGVS, p.13). Ook kan u zelfs niet zeggen of iemand de schapen nog laat grazen. Gevraagd wie er nu uw job overgenomen heeft en de schapen laat grazen, geeft u aan dat u denkt dat niemand dat doet (CGVS, p.13). Dit doet toch twifelen aan uw bewering dat de schapen de enige bron van inkomsten van uw familie zou zijn (CGVS, p.7 en 13). Mocht de Taliban werkelijk uw familie in het vizier hebben, dan zouden ze overigens weinig medelijden tonen met het feit dat uw vader geen inkomen meer heeft (CGVS, p.13) en zouden nog ushr komen eisen of schapen als ushr komen halen. Verder blijkt uit uw verklaringen geenszins dat de Taliban na uw vlucht op een doortastende manier naar u op zoek zou zijn gegaan. Zij zouden nog meerdere keren naar uw huis gekomen zijn (CGVS, p.12), maar wanneer geïnformeerd wordt naar de situatie van uw familie, verklaart u dat er blijkbaar geen problemen zijn; "ze zijn goed" (CGVS, p.6). Dit staat in schril contrast met uw bewering dat ze uw vader in eerste instantie zwaar mishandeld zouden hebben. Uit niets blijkt dat de Taliban u, die zij van spionage en verraad zou beschuldigen, zou zoeken.

Tot slot dient te worden gewezen op de tegenstrijdige verklaringen die u als zagezegde minderjarige aflegde tijdens uw interview bij aankomst in België, toen werd geïnformeerd naar uw motief voor migratie. Toen verklaarde u namelijk dat de Taliban wou dat u voor hen gingen werken (fiche niet-begeleide minderjarige verzoeker dd. 17 december 2019), een motief dat geenszins overeenkomt met wat u nu komt beweren. Geconfronteerd hiermee ontkent u dit en geeft u enkel aan dat u dit niet gezegd zou hebben (CGVS, p.12), wat geen afdoende verklaring biedt. Immers kan niet worden ingezien waarom de ambtenaar van de DVZ verklaringen zou noteren die u niet heeft afgelegd.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat aan uw beweerde problemen met de Taliban geen geloof kan worden gehecht. U kan dan ook niet als vluchteling worden erkend.

Uw taskara leidt niet tot een andersluidende appreciatie. Dit document, dat u om onduidelijke redenen pas vijf maanden na uw onderhoud aan het CGVS heeft bezorgd, bevestigt in het beste geval uw identiteit. Gezien dit stuk blijkbaar ook uw ongeloofwaardig bevonden leeftijd dient aan te tonen, rijzen er evenwel twijfels bij de authenticiteit van dit stuk. Wat dat betreft wijst het CGVS op de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier), die aantoont dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verspreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van het asielrelaas. Documenten kunnen enkel een bevestigende aanvulling vormen op een geloofwaardig relaas, hetgeen in casu niet het geval is.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EASO Country Guidance: Afghanistan** van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met

volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

[PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf](#)) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de

Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Puli-I-Khumri. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat

*"In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene preciaire socioeconomische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.***

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, **UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security** van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sq_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzeekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van artikel 1, A, (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag) en stelt dat de verwerende partij ten onrechte besluit dat hij niet aan deze definitie voldoet.

Verzoeker geeft een algemene en theoretische uiteenzetting omtrent de bewijslast in en de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming. Vervolgens stelt hij dat bijzondere aandacht dient te worden besteed aan zijn intellectueel vermogen en zijn jonge leeftijd. Op het moment dat hij Afghanistan verliet, was hij – volgens de uitgevoerde leeftijdtest – immers nog maar net meerderjarig geworden.

Verzoeker benadrukt voorts dat over zijn Afghaanse afkomst geen twijfel bestaat.

Omtrent zijn leeftijd laat verzoeker gelden dat hij erbij blijft dat hij te goeder trouw verklaard heeft dat hij geboren is in het jaar 2001 en dat dit het geboortjaar is dat zijn familie steeds voor hem heeft opgegeven. Het zou volgens hem natuurlijk kunnen dat op zijn taskara niet zijn exacte geboortedatum vermeld staat, doch wel de datum waarop zijn geboorte werd geregistreerd. Daarnaast is het volgens verzoeker relevant te benadrukken dat men in Afghanistan niet bezig is met leeftijden. Er worden geen verjaardagen en dergelijke gevierd. Het is volgens hem dan ook perfect verklaarbaar én begrijpelijk dat hij zelf niet meer goed weet wanneer precies hij geboren is en hoe oud hij effectief is, maar dit mag geen argument zijn om te stellen dat hij zou liegen over de redenen die er hem toe hebben gebracht om Afghanistan te verlaten.

Verzoeker haalt vervolgens aan dat de commissaris-generaal hem niet op tegenstrijdigheden heeft kunnen betrappen en dat hij op een zeer consequente en duidelijke wijze heeft gepraat over zijn problemen met de taliban. Hij is formeel dat zijn relaas strookt met de werkelijkheid.

Tenslotte verwijst verzoeker naar de algemene veiligheidssituatie in zijn regio en citeert hij in zijn verzoekschrift vanaf pagina 6 t.e.m. p. 12 (laatste pagina van zijn verzoekschrift) uit een rapport van Human Rights Watch, *Afghanistan Events of 2021*, van 3 november 2021.

3. Nieuwe stukken

3.1. Bij het verzoekschrift voegt verzoeker het volgende stuk:

- Human Rights Watch, *Afghanistan Events of 2021*, 3 november 2021.

3.2. Op 1 mei 2022 maakt de commissaris-generaal een nota over waarbij hij verzoekt tot behandeling via een louter schriftelijke procedure.

Per schrijven van 6 mei 2022 verzet verzoeker zich tegen de louter schriftelijke behandeling van zijn beroep.

3.3. Op 1 februari 2023 legt de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin hij refereert aan de volgende nieuwe stukken:

- EUAA, *"Afghanistan Security Situation"* augustus 2022;
- COI Focus, *"Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022"*, 23 september 2022;
- COI Focus, *"Afghanistan, Veiligheidssituatie"*, 5 mei 2022;
- EASO, *"Afghanistan Country Focus"*, januari 2022;
- EUAA, *"Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city"*, augustus 2022;
- EASO *"Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City"*, augustus 2020;
- EUAA, *"Afghanistan: Targeting of individuals"*, augustus 2022;
- EUAA, *"Country Guidance: Afghanistan"*, april 2022.

Bij deze aanvullende nota wordt tevens volgend stuk gevoegd:

- COI Focus *"Afghanistan Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022"* van 23 september 2022.

4. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

4.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van

de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.3. Bijzondere procedurele noden

Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing niet op dienstige wijze aanvecht of betwist waar terecht wordt gesteld: *“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal (CGVS) evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.*

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

In zoverre verzoeker in dit kader opnieuw wijst op zijn jonge leeftijd en op het gegeven dat hij op het moment dat hij Afghanistan verliet volgens de uitgevoerde leeftijdtest nog maar net meerderjarig was geworden, merkt de Raad op dat omtrent verzoekers voorgehouden leeftijd in de bestreden beslissing op basis van de stukken van het dossier met recht als volgt wordt gemotiveerd:

“Er moet vooraleerst op gewezen worden dat u niet de waarheid heeft verteld wat betreft uw leeftijd. U gaf tijdens uw inschrijving bij de Dienst Vreemdelingenzaken (op 17 december 2019) immers aan geboren te zijn op 31 december 2002, en verklaarde uzelf dus 17 jaar oud (CGVS, p.5). Er werd echter vastgesteld op basis van een medisch onderzoek, uitgevoerd op 7 januari 2020, dat uw minimumleeftijd hoger ligt dan

u beweerde. Uit dit onderzoek bleek immers dat u op dat moment reeds een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, namelijk 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. Het heeft er bijgevolg alle schijn van dat u de Belgische asielinstanties doelbewust probeert te misleiden door u gevoelig jonger voor te doen dan u in werkelijkheid bent. Dergelijke houding, waarbij u bovendien halsstarrig vasthoudt aan uw beweerde minderjarigheid, ondergraaft uw algemene geloofwaardigheid danig.

Bovendien hebt u geen idee wanneer u uit Afghanistan vertrokken bent. Gevraagd in welk seizoen u Afghanistan verliet, antwoordt u "Wel, het was moeilijk om te herinneren, we gingen door moeilijke tijden, het was moeilijk om aan de seizoenen te herinneren" (CGVS, p.3). Ook gevraagd in welke maand u het land verliet, antwoordt u "Nee, ik herinner me de maand niet" (CGVS, p.3). Verwacht mag worden dat u dergelijke feiten, namelijk de periode van uw problemen en het tijdstip van vertrek in de tijd kan situeren, zeker daar u tot het laatste moment als herder actief was in de bergen, een stiel die grotendeels seizoensgebonden is (CGVS, p.6-7). U zou beter dan wie dan ook moeten kunnen zeggen in welk seizoen u uit Afghanistan bent weggegaan."

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te ontcrachten. Dat in Afghanistan geen belang wordt gehecht aan leeftijden en verjaardagen, betreft een bewering die verzoeker op generlei wijze staft. Dat verzoeker, onder meer omdat zijn familie hem steevast deze leeftijd toekende, er steeds te goeder trouw vanuit ging dat zijn voorgehouden leeftijd zijn werkelijke leeftijd was, doet geen afbreuk aan het feit dat zijn vermeende minderjarigheid in zijn hoofde niet kan worden aanvaard als bijzondere procedurele nood.

Verder doet dit op ernstige wijze afbreuk aan zijn algehele geloofwaardigheid, zoals in de bestreden beslissing terecht wordt aangehaald (zie *infra*).

Verzoeker slaagt er evenmin in om aan te tonen dat zijn intellectuele vermogen dermate beperkt is dat hij niet bij machte mocht worden geacht om zijn procedure internationale bescherming te volbrengen en in dit kader gedegen verklaringen af te leggen. Verzoeker beperkt zich tot loutere beweringen zonder *in concreto* aan te tonen dat zijn verstandelijke vermogens dusdanig zouden zijn aangetast dat hij niet bij machte mocht worden geacht om gedegen verklaringen af te leggen over zijn eigen achtergrond, problemen en situatie. Verzoeker brengt geen attest bij waaruit zulks zou kunnen worden afgeleid. Bovendien formuleerde noch verzoeker, noch zijn advocaat enig bezwaar tegen het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Evenmin maakte één van hen er melding van dat van verzoeker in het kader van dit onderhoud, al dan niet omwille van voormelde reden, geen volwaardige verklaringen mochten worden verwacht. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt voorts dat dit onderhoud op normale wijze is geschied en kan geenszins worden afgeleid dat van verzoeker niet mocht worden verwacht dat hij zijn voorgehouden situatie en problemen aannemelijk zou kunnen maken middels het afleggen van spontane, doorleefde, overtuigende en geloofwaardige verklaringen en door het verstrekken van een antwoord op de bij het CGVS aan hem gestelde vragen over zijn achtergrond, situatie en problemen.

Verzoeker toont, mede gelet op het voorgaande, niet aan dat er bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseerd hij waaruit deze steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Voorts duidt hij niet hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming of de in de bestreden beslissing gedane beoordeling.

4.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Het asielrelaas van verzoeker kan als volgt worden samengevat. Verzoeker vreest bij terugkeer naar Afghanistan de taliban die hem ervan beschuldigd hebben dat hij het leger tegen hen heeft ingezet.

Middels de bestreden beslissing weigert de commissaris-generaal aan verzoeker de vluchtelingenstatus toe te kennen. De commissaris-generaal baseert zich op de volgende vaststellingen:

- i) Verzoeker heeft niet de waarheid verteld aangaande zijn leeftijd;
- ii) Verzoeker kan niet duiden wanneer hij Afghanistan heeft verlaten;
- iii) Verzoeker maakt zijn problemen met de taliban niet aannemelijk omdat (a) het weinig waarschijnlijk is dat een commandant zomaar voor verzoeker in de bres zou springen nu het een wijdverspreid fenomeen was dat er betaald moest worden aan de taliban; (b) het opmerkelijk is dat de taliban, die te voet waren, konden ontsnappen aan gemotoriseerde militairen die de aanval tegen hen hadden ingezet; (c) het merkwaardig is dat verzoeker niet weet of zijn vader nog steeds ushr moet betalen aan de taliban, hij hier zelfs niet naar heeft gevraagd, het bovendien onduidelijk is hoeveel schapen zijn vader nog zou bezitten en het opmerkelijk is dat niemand voor de schapen zorgt, terwijl dit nochtans de enige bron van inkomsten van zijn familie zou zijn; (d) niet blijkt dat de taliban na zijn vlucht op een doortastende manier naar hem

op zoek zouden zijn gegaan; (e) verzoeker bij het invullen van de fiche niet-begeleide minderjarige nog verklaarde dat hij uit Afghanistan is gevlucht omdat de taliban wilden dat hij voor hen ging werken; iv) Verzoekers taskara kan niet tot een andersluidende appreciatie lijden nu (a) het onduidelijk is waarom verzoeker deze pas vijf maanden na het persoonlijk onderhoud heeft bezorgd aan het CGVS; (b) er twijfels zijn bij de authenticiteit van het stuk daar het een foutieve leeftijd bevat, uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is en dat corruptie wijd verspreid is bij het verkrijgen van civiele documenten.

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Het komt aan verzoeker toe om de motieven uit de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter in gebreke blijft.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift louter beperkt tot het beklemtonen van de waarachtigheid van zijn vluchtrelaas en het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, doch in zijn geheel nalaat om concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die toelaten de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden asielaas te herstellen.

De Raad benadrukt dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees of dit risico reëel is. Deze vrees of dit risico dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees of dit risico concreet aannemelijk te maken, *quod non in casu*. Verzoeker laat de motieven van de commissaris-generaal, die door de Raad pertinent en draagkrachtig worden bevonden in zijn geheel onbesproken. De Raad neemt die motieven integraal over.

Voorgaande vaststellingen volstaan aldus voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

4.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

4.5.2. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast at verzoeker evenmin enige concrete elementen aanbrengt.

Mede bij gebrek aan enig verweer, treedt de Raad de juridische analyse bij die de commissaris-generaal in de bestreden beslissing maakt over de toepassing van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet in het kader van preciaire socio-economische omstandigheden en humanitaire situaties bij terugkeer naar het land van herkomst.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Afghanistan zou hebben gekend.

4.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviseerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsebepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

De Raad beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie en rekening houdend met wat in de *Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022 wordt uiteengezet, zoals blijkt uit wat *infra* volgt, onder andere rekening met het aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het aantal conflict-gerelateerde incidenten en de intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling of burgers kunnen terugkeren naar hun regio van herkomst.

De Raad merkt vooreerst op dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de veiligheidssituatie in de regio waarvan verzoeker afkomstig is, te analyseren.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de informatie uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met *Improvised Explosive Devices* (IED's) allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

De Raad ontwaart uit de stukken van het rechtsplegingsdossier dat het geweld dat actueel nog plaatsvindt, voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (ANSF) alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het *National Resistance Front* (NRF) in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers. Er vielen slechts in beperkte mate burgerslachtoffers.

De Raad merkt op dat de het CGVS onder andere gebruik maakt van cijfergegevens over veiligheidsincidenten uit de databank van ACLED. De ACLED-gegevens opgenomen in de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 23 september 2022 kunnen beschouwd worden als een update van de ACLED-data uit de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie*" van 5 mei 2022. De veiligheidsincidenten, met uitzondering van '*riots*', '*protests*' en '*strategic developments*' worden opgenomen. Het grootste aantal veiligheidsincidenten gebeurt in Kabul (250), gevolgd door Panjshir (227), Baghlan (186), Nangarhar (182) en Takhar (119). ACLED voert incidenten met geoprecisie type 3 (waarvoor geen specifieke informatie over de locatie beschikbaar is) in onder de hoofdplaats van de provincie, terwijl deze incidenten in eender welk district van de provincie kunnen hebben plaatsgevonden. Voor de provincie Baghlan, waar verzoeker van afkomstig is, kende ACLED aan 12 incidenten geoprecisiecode 3 toe van de 186 veiligheidsincidenten die in de verslagperiode voor die provincie werden gecodeerd. Het gaat om gewapende confrontaties tussen het NRF en de taliban, aanvallen van het NRF op de taliban, een onderling conflict binnen de taliban waarbij een talibancommandant een andere heeft gedood (battles); een incident waarbij de taliban een meisje slagen hebben toegediend omdat ze geen hijab droeg in de omgeving van de bazaar, de arrestatie met geweldpleging van personen met banden met voormalige overheidsvertegenwoordigers, een incident gericht tegen een voormalig commandant van een regeringsgezinde militie, de ontvoering van een Afghaans-Iraans politiek activist (violence against civilians). Van de 12 incidenten heeft ACLED er 9 gecodeerd onder het district (ADMIN2) Puli Khumri, dat ook de provinciehoofdplaats Puli Khumri omvat. Verder nog een incident onder het district Andarab, een onder het district Khost Wa Firing en een onder het district Burka.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde 2,2 miljoen *internal displaced persons* (IDP's) die teruggekeerd waren naar hun regio van herkomst in de tweede helft van 2021.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Verzoekers betoogt in het verzoekschrift, die zich overigens louter beperkt tot het citeren uit "info Afghanistan", doet hierover niet anders denken. Hij zet op geen enkele wijze uiteen waarom de landeninformatie die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt niet actueel of correct zou zijn.

Hij brengt geen informatie bij waaruit blijkt dat er actueel situaties zijn - zoals situaties van *open combat* of van hevige of voortdurende gevechten - die van die aard zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker laat ook na dergelijke informatie aan te brengen met betrekking tot zijn regio van herkomst, *in casu* de provincie Baghlan. Verzoeker voert evenmin enige persoonlijke omstandigheden aan die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

4.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

4.6. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.7. Waar verzoeker nog verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

4.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat en voogd, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de regio van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft verzoekers beschermingsverzoek op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Ook kan de schending van het redelijkheidsbeginsel niet worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

4.9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een

substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

I. FLORIO